

Arrest

nr. 100 249 van 29 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, op 15 november 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. FALLA, die loco advocaat S. PELGRIMS DE BIGARD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 8 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 oktober 2012 beslist de gemachtigde de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot de onontvankelijkheid van de onder punt 1.1. vermelde aanvraag. Op diezelfde datum wordt tevens beslist tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.12.2011 werd ingediend door:

A.B. {...}

En partner B.S. {...}

+ kinderen A.B.V. {...}

A.V. {...}

A.V. {...}

En A.S. {...}

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds november 2010 in België verblijven en werkbereid zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Betrokkenen vroegen op 09.11.2010 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 20.06.2011 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden op 28.06.2011 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure – namelijk iets meer dan 7 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in Kosovo kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Dat de drie jongste kinderen van betrokkenen in de Verenigde Staten zijn geboren en op die manier de Amerikaanse nationaliteit hebben bekomen, impliceert niet automatisch dat deze kinderen de Kosovaarse nationaliteit niet (meer) hebben.

Artikel 6.1 van de Kosovaarse nationaliteitswetgeving stelt immers duidelijk: “a child shall acquire the citizenship of Republic of Kosva by birth if on the day of his/her birth both of his/her parents are citizens of Republic of Kosova”. Daarenboven stelt artikel 3 van dezelfde wetgeving: “a citizen of Republic of Kosova may be a citizen of one or more other states. The acquisition and holding of another citizenship shall not cause the loss of the citizenship of Kosova” Betrokkenen tonen ook niet aan dat de Kosovaarse nationaliteit van hun 3 kinderen opgeheven of ontnomen is, wat volgens de Kosovaarse nationaliteitswetgeving in de gegeven omstandigheden ook niet mogelijk is (Kosovaarse nationaliteitswetgeving, chapter III, artikels 16-21).

Uit bovenstaande kan afgeleid worden dat gezien beide ouders van Kosovaarse nationaliteit zijn, de kinderen [V.], [V.] en [S.] – naast hun Amerikaanse nationaliteit – ook de Kosovaarse nationaliteit hebben. Dit betekent dat zij samen met hun ouders kunnen terugkeren naar Kosovo om aldaar eventueel de machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen ook niet aan dat ze niet naar de Verenigde Staten zouden kunnen mits het aanvragen van de nodige papieren/visum. Betrokkenen hoeven aldus niet gescheiden te worden van hun kinderen indien ze terugkeren.

Betreft het feit dat de kinderen toch niet zouden kunnen terugkeren naar Kosovo gezien ze de taal niet kennen, noch de gebruiken en de gewoonten, dient opgemerkt te worden dat het ongeloofwaardig is dat betrokkenen in huishoudelijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en dat de kinderen niet met de gewoonten en gebruiken van aldaar zouden zijn opgevoed.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001)

Wat het aangehaalde artikel 1 betreft, dient te worden opgemerkt dat hier niet betwist wordt dat het Kinderrechtenverdrag op de kinderen van betrokkenen van toepassing is.

Ook heeft artikel 3 van het EVRK volgens het Hof van Cassatie geen directe werking.

Dat een mogelijke terugkeer een schending zou betekenen van art 2 (non-discriminatie van kinderen) en artikel 19 (bescherming tegen mishandeling) van het voornoemde verdrag, kan niet aanvaard worden.

Betrokkenen maken immers niet duidelijk in welke zin dit een schending van dit artikel zou betekenen.

Hetzelfde gaat op voor art. 5 van dit Verdrag dat de rol van de ouders benadrukt en het artikel 7, 8 en art. 9 van dit Verdrag dat stipuleert dat ieder kind recht heeft op een naam, nationaliteit en registratie en het recht de ouders te kennen en erdoor verzorgd te worden, dat het kind recht heeft om zijn nationaliteit, naam en familieband te behouden en dat het kind recht heeft op een leven samen met de ouders. Het aanhalen van deze artikels lijkt ons in deze context misplaatst daar het leven van de kinderen niet in het gedrang komt door een terugkeer, wij de nationaliteit en naam van de kinderen niet ontkennen en daar wij niet beweren dat de kinderen gescheiden moeten worden van de ouders. Immers, de verplichting om terug te keren bv. naar Kosovo, geldt voor het hele gezin waardoor dit element geen buitengewone omstandigheid vormt.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 08.12.2011 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 20.06.2011 van hun asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51/4 §3 van de wet van 15 december 1980)"

"Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van V.K. {...}, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

{..}

Het bevel gegeven om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten {...}

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als vluchteling en werd geen subsidiaire bescherming toegekend (beslissing tot weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming genomen op 20.06.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/59, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Wanneer de verwerende partij het administratief dossier niet binnen de vastgestelde termijn toestuurt, worden de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

(...)

De nota ingediend door de verwerende partij wordt ambtshalve uit de debatten geweerd wanneer zij niet is ingediend binnen de termijn bepaald in artikel 39/72."

Uit het rechtsplegingdossier blijkt dat op 14 januari 2013 een afschrift van het verzoekschrift werd toegestuurd aan de verwerende partij.

Artikel 39/72, juncto artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De Raad stelt vast dat verwerende partij pas op 23 januari 2013 haar nota met opmerkingen heeft ingediend. Gelet op de laattijdigheid van de indiening ervan wordt de nota ambtshalve uit de debatten geweerd.

2.2. In het verzoekschrift vragen verzoekers het gebruik van het Frans als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is in casu bepaald overeenkomstig artikel 51/4, § 3 van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekers een asielaanvraag hebben ingediend waarbij zij bijstand verzochten van een tolk Albanees en ervan in kennis werden gesteld dat de taal waarin hun asielaanvraag onderzocht zou worden het Nederlands is. Op 16 juli 2011 wordt het beroep tegen de negatieve beslissing van 24 maart 2011 inzake hun asielaanvraag verworpen. Op 8 december 2011 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in.

Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het onderzoek van de in de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50, 50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3. Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielpprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald. Paragraaf 1, tweede lid is van toepassing.”

De zaak dient dus voor de Raad te worden behandeld in de taal bepaald overeenkomstig artikel 51/4, § 2, derde lid en artikel 51/4, § 3 van de vreemdelingenwet. Aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris heeft bepaald dat als taal van het onderzoek van de asielaanvraag het Nederlands zou worden gebruikt, wordt overeenkomstig § 3 van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet ook het Nederlands gebruikt bij huidige procedure voor de Raad.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad werpt ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de

verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de Vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werden de bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat de verzoekers langer in het Rijk verblijven dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of het bewijs niet leveren dat deze termijn niet werd overschreden. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Uit de hierna volgende bespreking blijkt dat verzoekers zich niet met succes hebben kunnen beroepen op de schending van een hogere rechtsnorm. Bijgevolg doet het betoog van verzoekers geen afbreuk aan de gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris ter zake.

Het beroep is niet ontvankelijk ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten, bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2, 3, 5, 7, 8, 9, 19 en 41 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind en van artikel 8 EVRM. Verzoekers menen dat een adequate motivering ontbreekt.

Verzoekers betogen als volgt:

“EN CE QUE la partie adverse soutient que ni la circonstance de la poursuite des études des enfants, ni la nationalité USA de trois des enfants, ni les difficultés liées à un retour au Kosovo, ni la sauvegarde de l'intérêt supérieur des enfants ne constituent une circonstance exceptionnelle au sens de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 précitée.

ALORS QU'il est qu'il est de jurisprudence constante que les circonstance exceptionnelles sont celles qui rendent particulièrement difficile un retour dans le pays d'origine.

En application du pouvoir d'appréciation et de l'obligation d'examen circonstancié de la demande, il appartient à la partie adverse de constater que – même à considérer que les enfants seraient de nationalité Kosovar, il est établi que trois des enfants sont de nationalité américaine, étant

{..}

Ces trois enfants de nationalité USA sont détenteurs de passeports américains. Qu'ils ne doivent pas être détenteurs de visa pour rester sur le territoire. La partie adverse n' a pas répondu à l'argument que dans le chef des trois enfants, il existait une présomption établie de circonstance exceptionnelle.

La partie adverse n'a pas davantage tirer les conséquences de cette appartenance à la nationalité américaine étant de faire bénéficier les enfants des avantages de cette nationalité et du statut plus favorable qui est reconnu aux citoyens américains.

QU'elle ne pouvait davantage valablement juger que la scolarisation des enfants en Belgique ne constituait pas une circonstance exceptionnelle au motif que les intéressés ne démontreraient pas qu'il ne serait pas possible de suivre une scolarité au Kosovo et qu'ils n'avaient nullement besoin d'un enseignement spécialisé ni d'une infrastructure spéciale qui n'existerait pas dans le pays d'origine, les enfants n'ayant pas suivi de scolarité au Kosovo qui n'est pas leur pays d'origine.

Qu'à considérer que le pays d'origine des parents, Monsieur et Madame {..}, soit le Kosovo, il n'est pas celui des trois enfants mineurs. Que la partie adverse ne peut, au motif que la Convention des Droits de l'enfant n'aurait pas d'effet direct, passer outre les obligations qu'elle impose aux Etats et qui font de l'intérêt de l'enfant une norme supérieure qui s'impose à elle. En conséquence, il appartient à la partie adverse de prendre toutes les dispositions utiles pour assurer la finalité des mesures protectrices des droits de l'enfant conformément aux engagement pris.

Art. 8 {..}

Qu'en ne respectant pas les engagements pris, en refusant de reconnaître la nationalité USA des trois enfants mineurs, la partie adverse viole ses engagements internationaux. La partie adverse est également tenue par ses engagements et au respect du principe de l'intérêt supérieur de l'enfant à prendre les dispositions les plus propices qui réalisent au mieux l'intérêt de l'enfant.

Art 41 {..}

Que ces éléments sont constitutifs de circonstances exceptionnelles.

L'argument invoqué que la Convention des droits de l'enfant ne serait pas directement applicable dans le droit belge n'autorise pas la partie adverse à violer ses engagements tels que repris dans les dispositions invoquées ni à violer le principe de l'intérêt supérieur de l'enfant.

« .. » Unicef

DEUXIEME BRANCHE ARTICLE 8 DE LA CONVENTION EUROPEENNE DES DROITS DE L'HOMME EN CE QUE LA PARTIE ADVERSE soutient que cet article ne trouve pas à s'appliquer.

ALORS QUE

Que le droit pour un enfant de vivre avec ses parents, d'être élevé par eux est également reconnu par l'article 8 de la Convention des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales au terme duquel :

{..}

Que l'acte attaqué porte une atteinte disproportionnée aux dispositions protectrices de l'enfant et à son droit à sa vie privée et familiale et ce alors que la partie adverse s'est engagée dans la Convention de New York à prendre les dispositions utiles pour rencontrer ses obligations vis-à-vis des mineurs d'âge ; Par ailleurs, la décision attaquée constitue une ingérence dans les droits garantis par l'article 8 de la convention européenne des droits et des libertés fondamentales. Qu'il ne ressort pas de l'acte attaquée que la partie adverse ait opéré un examen des intérêts en présence et des conséquences de sa décision sur la vie de chacun des requérants. Il n'apparaît pas davantage que la partie adverse, dans l'examen de proportionnalité qu'elle devait opérer, ait jugé à sa juste mesure l'incidence de sa décision sur la vie de la famille, des parents et l'aîné des enfants, et des trois enfants mineurs de nationalité USA. Qu'en contestant la nationalité USA de trois des membres de la famille, la partie adverse porte atteinte à un élément essentiel de la vie privée. La partie adverse n'a pas examiné la situation particulière de chacun des membres de la famille et n'a pu dès lors procéder, pour chacun des membres de la famille, à un examen de proportionnalité. En conséquence, elle n'a pu mesurer les effets de sa décision sur la vie privée de celui qui en est l'objet. Que l'argument de la partie adverse selon lequel c'est en famille que les requérants regagneraient Kosovo n'est pas adéquat. En effet, Il porte atteinte à la personne même des enfants, et à leurs droits qui est de bénéficier du statut de citoyen USA qui est un statut plus favorable, de la protection de cet état, et de séjourner sur le territoire belge, d'une part. Il conduit soit à une séparation de la fratrie, soit à sacrifier les avantages des trois enfants mineurs USA. Que l'article 8 de la CEDH, le respect des droits de chaque individu, et le principe du respect de l'intérêt supérieur de l'enfant ne peuvent se concilier avec les prises de décisions et l'argumentation de la partie adverse. Qu'à défaut d'avoir pratiqué un examen individualisé de la demande des requérants, tel que le lui impose l'article 9bis de la loi du 15.12.1980 et une étude de proportionnalité entre d'une part les effets de sa décision et les incidences de cette décision sur la vie de chacun des requérants, la

partie adverse n' a pu valablement motivé sa décision en fait et en droit comme le lui impose les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs. Qu'en déclarant la demande de séjour irrecevable au motif de l'absence de circonstances exceptionnelles, la partie adverse a violé les dispositions invoquées. Elle ne peut en conséquence motiver valablement sa décision en droit et en fait, comme le lui impose l'article 2 et l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs. Il y a lieu à annulation."

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3 . In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.4. Verzoekers hebben de volgende buitengewone omstandigheden aangevoerd in hun aanvraag van 8 december 2011:

- drie van de kinderen hebben de Amerikaanse nationaliteit en hebben geen visum nodig om op het grondgebied te verblijven;
- het gaat in tegen het belang van het gezin om ze te scheiden;
- de terugkeer naar de Verenigde Staten in het geval van de drie kinderen is moeilijk daar het gaat om minderjarigen en hun ouders ginds geen verblijfsrecht hebben;
- het is in het hoger belang van de kinderen, die de Amerikaanse nationaliteit hebben, niet terug te keren naar Kosovo, land waarvan zij de nationaliteit niet hebben en de taal noch de gewoonten en gebruiken kennen, met verwijzing naar het IVRK;
- de Belgische staat moet het belang, de identiteit en nationaliteit van de kinderen respecteren;
- artikel 8 EVRM: recht van het kind om bij zijn ouders te wonen, door hen opgevoed te worden.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met elk van bovenstaande elementen, doch oordeelde dat deze elementen niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De Raad stelt verder vast dat verzoekers met hun uiteenzetting niet aantonen dat voormelde motivering in de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zou zijn.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk ingegaan op het argument dat drie van de kinderen de Amerikaanse nationaliteit hebben en wordt gemotiveerd waarom dit element niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid. Immers wordt gesteld: *“Dat de drie jongste kinderen van betrokkenen in de Verenigde Staten zijn geboren en op die manier de Amerikaanse nationaliteit hebben bekomen, impliceert niet automatisch dat deze kinderen de Kosovaarse nationaliteit niet (meer) hebben. Artikel 6.1 van de Kosovaarse nationaliteitswetgeving stelt immers duidelijk: “a child shall acquire the citizenship of Republic of Kosva by birth if on the day of his/her birth both of his/her parents are citizens of Republic of Kosova”. Daarenboven stelt artikel 3 van dezelfde wetgeving: “a citizen of Republic of Kosova may be a citizen of one or more other states. The acquisition and holding of another citizenship shall not cause the loss of the citizenship of Kosova” Betrokkenen tonen ook niet aan dat de Kosovaarse nationaliteit van hun 3 kinderen opgeheven of ontnomen is, wat volgens de Kosovaarse nationaliteitswetgeving in de gegeven omstandigheden ook niet mogelijk is (Kosovaarse nationaliteitswetgeving, chapter III, artikels 16-21). Uit bovenstaande kan afgeleid worden dat gezien beide ouders van Kosovaarse nationaliteit zijn, de kinderen [V.], [V.] en [S.] – naast hun Amerikaanse nationaliteit – ook de Kosovaarse nationaliteit hebben. Dit betekent dat zij samen met hun ouders kunnen terugkeren naar Kosovo om aldaar eventueel de machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien tonen betrokkenen ook niet aan dat ze niet naar de Verenigde Staten zouden kunnen mits het aanvragen van de nodige papieren/visum. Betrokkenen hoeven aldus niet gescheiden te worden van hun kinderen indien ze terugkeren.”* Dergelijke motivering is geenszins kennelijk onredelijk. Verzoekers blijven hameren op de Amerikaanse nationaliteit van drie van de kinderen, doch tonen hiermee, gelet op de motivering door de verwerende partij, niet aan dat dit gegeven het voor hen bijzonder moeilijk maakt om hun verblijfsaanvraag in Kosovo in te dienen. Het betoog dat het feit de Amerikaanse nationaliteit te hebben de kinderen een gunstigere verblijfspositie zou opleveren in België, quod non, kan hieraan geen afbreuk doen.

4.5. Waar de verzoekende partijen verwijzen naar de schending van de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 18, 20 en 22 van het Kinderrechtenverdrag dient de Raad vast te stellen dat, daargelaten de vraag of de

ingeroepen bepalingen van dit verdrag rechtstreekse werking hebben in de Belgische rechtsorde, de verzoekende partijen zich uit eigen beweging naar België hebben begeven om alhier een verblijfsmachtiging aan te vragen. Zij wisten dat zij zich in het kader van hun aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in een illegale verblijfssituatie bevonden. De verzoekende partijen hebben zelf verkozen illegaal in België te verblijven, zodat het eventuele nadeel dat hun kinderen zou worden berokkend niet het gevolg is van de bestreden beslissing. De Raad stelt verder vast dat de verzoekende partijen niet verduidelijken hoe een eventuele terugkeer naar hun land van herkomst de minderjarige kinderen het recht op onderwijs en het doel ervan, namelijk ontwikkeling, zou ontnemen, te meer daar zoals de bestreden beslissing vaststelt de verzoekende partijen *“niet aantonen dat een scholing niet in Kosovo kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is”*. Het blote betoog van verzoekers dat Kosovo niet het land van herkomst is van drie van de minderjarige kinderen, daargelaten de vaststelling dat België evenmin het land van herkomst is van de kinderen en dit gegeven hen ook niet verhindert heeft om onderwijs te volgen, kan hoe dan ook niet overtuigen nu zij daarmee geen afbreuk doen aan de motivering in de bestreden beslissing dat niet is aangetoond dat de kinderen de Kosovaarse nationaliteit niet (meer) hebben.

4.6. In tegenstelling tot wat verzoekers nog voorhouden, weigert de verwerende partij niet het feit te erkennen dat drie van de kinderen de Amerikaanse nationaliteit hebben, doch heeft zij uitvoerig gemotiveerd waarom dit element niet kan verhinderen dat verzoekers zich begeven naar hun land van herkomst om aldaar de verblijfsmachtiging aan te vragen.

4.7. Voorts heeft de verwerende partij zich in de bestreden beslissing niet beperkt tot de stelling dat de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking hebben, maar wordt in de bestreden beslissing uitvoerig ingegaan op de door verzoekers aangevoerde rechten van het kind en wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat het leven van de kinderen door een terugkeer niet in het gedrang komt, de nationaliteit en naam van de kinderen niet ontkend wordt door de verwerende partij en dat geenszins beweerd wordt dat de kinderen moeten gescheiden worden van de ouders, immers geldt de verplichting om terug te keren naar Kosovo voor het hele gezin. Door opnieuw te verwijzen naar de door hen aangevoerde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag geven verzoekers te kennen een andere mening toegedaan te zijn dan de verwerende partij, doch tonen zij geenszins aan dat het besluit van de verwerende partij dienaangaande kennelijk onredelijk is.

4.8. Verzoekers voeren tenslotte nog de schending van artikel 8 EVRM aan en betogen dat kinderen het recht hebben met hun ouders samen te leven en menen dat de ontkenning van hun nationaliteit door de verwerende partij een schending van hun privéleven inhoudt. Voorts menen zij dat hun recht op hun gezinsleven geschonden wordt.

4.9. De Raad ziet geenszins in hoe in casu het aangevoerde privé- en gezinsleven geschonden kan zijn nu, zoals de verwerende partij terecht aangeeft, de verplichting terug te keren naar Kosovo geldt ten aanzien van het hele gezin en er zich aldus geen scheiding opdringt. De verwerende partij oordeelde dan ook terecht: *“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”* Zoals reeds hoger gesteld ontkent de verwerende partij de Amerikaanse nationaliteit van drie van de kinderen niet. Los van de vaststelling dat de bewering van verzoekers dat de Amerikaanse nationaliteit een gunstiger statuut verleent om in België te verblijven op geen enkele wijze onderbouwd wordt, heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat deze nationaliteit hen niet verhindert de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

4.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER